

Saskia Noort

Afgunst & Een goed huwelijk

De vrijgezellenavond

Het afscheid

Een vakantieliefde

Anthos | Amsterdam

Proloog

Een topuitzending was het, al zegt hij het zelf. Hij danst bijna naar zijn nieuwe Saab die prachtig zwart en glanzend op de gracht staat. Maar hij is voornamelijk blij omdat *de Volkskrant* vanochtend schreef dat hij tot de absolute top van de Nederlandse televisiejournalistiek behoort. Wie had dat ooit gedacht? Hij ziet zichzelf weerspiegeld in de ruit en constateert dat hij het soort man geworden is waar hij vroeger, als magere, puisterige staak van zestien, zo tegen opkeek. Energiek. Charismatisch. Snelle denker. Strategische gespreksleider. Volwassen en toch dat jongensachtige. Atletische gestalte. Hij vraagt zich af of Susan het stukje heeft gelezen. Hij hoopt het. Dat ze zich realiseert wat ze heeft laten gaan.

Hij richt zijn contactsleutel op de Saab, waarvan de lichten verwelkomend oplichten, en bij wijze van antwoord broemt zijn palmtop tegen zijn dijbeen. Een bericht. Van Susan, dat kan niet anders. Hij weet dat ze vanavond een lezing geeft, dat zag hij vanochtend op haar website. Waarschijnlijk is ze net als hij zojuist in haar auto gestapt. En denkt ze ook aan hun ontmoetingen in het afgelopen jaar,

in restaurants en motels langs de weg, waarbij ze de eenzaamheid wegdranken die samengaat met het avond aan avond werken. De roes waarin ze verkeerden, na twee uur lang aanbeden te zijn geweest door het publiek, konden ze onmogelijk meenemen, het rustige echtelijke bed in. Daar troffen ze allang geen aanbidding meer. En daarom spraken ze af, nadat hij haar voor het eerst had geïnterviewd, in een hotelbar halverwege de route. Het hoorde helemaal bij het rock-'n-roll leven dat hij zich heimelijk wenste.

Hij stapt de auto in en snuift de geur van het nieuwe leer op. Haalt zijn palmtop uit zijn broekzak. Het is een mms. Nummer onbekend. Het moet van haar zijn. Grinnikend en opgelucht opent hij het bericht. Het is dus toch nog niet voorbij. Ze kan hém evenmin vergeten.

Op zijn scherm start een filmpje. Vaag, korreilig, schemerig beeld. Een lage, houten tafel vol flessen drank. Is dit bij haar thuis? Hij brengt het scherm dicht bij zijn gezicht. Een ongemakkelijk gevoel bekruipt hem. Het is alsof hij iemand hoort hijgen. Dit is niet voor hem bedoeld. De camera beweegt naar het doffe, gele licht van een schemerlamp. Hij hoort gesnotter. Wat is dit in hemelsnaam? Schokkerig pendelt de camera naar een bank en dan ziet hij de vrouw. Blond. Bevuild. Geketend, lijkt wel. Degene die filmt ademt zwaar. Het maakt hem misselijk. De camera zoomt in. Blote benen. Kettingen om de enkels. Ze draagt een rode jurk die hem bekend voorkomt. Bij haar borsten is de jurk bevlekt en hij herkent de rode kanten beha. Iemand filmt zijn liefje. Zijn mooie minnares. Susan. Hij hapt pa-

niekerig naar lucht en kijkt snel om zich heen. Dan richt hij zijn ogen weer op de afschuwelijke beelden en ziet haar ogen. Opengesperd en vol tranen. Een doodsbange blik die hem de rest van zijn leven zal achtervolgen, evenals haar gebroken, wanhopige stem.

‘Lieve Dave, ik ben ontvoerd. Twee mannen hebben me meegenomen. Ze hebben beloofd dat me niets overkomt, als je binnen vierentwintig uur mijn losgeld betaalt. Nadere instructies volgen. Geen politie. Ik hou van...’

Iemand reikt haar een krant aan. *De Telegraaf* van vandaag. Bevend houdt Susan deze voor haar borst.

‘Lieve Dave, Max en Doris... Ik mis jullie. Ik hou van jullie. Maak je geen zorgen, alles komt goed als jullie luisteren. Houd vol...’

Het is hem. Ernst Scholten. Ik weet het zeker. Ik zie hem meteen bij binnenkomst. In het zwarte motorjack, dat hij al sinds mensenheugenis draagt en bijna nooit uittrekt. Hij is dikker geworden. Heeft inhammen boven zijn slapen. Het haar dat over is, is donker, kort en stekelig. Dezelfde priemende blik in zijn gitzwarte ogen, de kaken gespannen, de mond een strenge streep. Een slangenkop, zei mijn zus vroeger. En ze heeft gelijk, zie ik nu, hij heeft het hoofd van een cobra.

Ik probeer te doen alsof ik hem niet zie tussen de mensen, vrouwen voornamelijk, die een plek proberen te bemachtigen in de helverlichte leeszaal van Bibliotheek Noord-Scharwoude. Hij zit al, kaarsrecht, zoals ik hem ken, een sfinx op de achterste rij. Al jaren probeert hij met me in contact te komen. Eerst via brieven, toen per e-mail. Ik heb alle pogingen genegeerd. Nu is hij hier en kan ik niet langer doen alsof hij nooit heeft bestaan. Angst dringt zich als een oude bekende aan me op. Het irriteert me dat hij die na vijftien jaar nog steeds in me opwekt.

Ik pak mijn boeken en papieren uit mijn tas, leg ze op het tafeltje voor me, blader erdoor. Voorbereiden is niet nodig, ik weet precies wat ik wil vertellen en voorlezen, ik heb het al tientallen keren gedaan, maar ik moet zijn starende blik zien te ontwijken, anders verdwijnen de woorden uit mijn hoofd. Het helpt niet. De herinneringen aan onze relatie doemen op en verstoren mijn concentratie. Verdomme. Wat doet hij hier? Waarom blijft hij zich met mijn leven bemoeien? Wat heb ik ooit gezien in deze man?

Ik maak een praatje met de bibliothecaresse wier naam ik onmiddellijk weer vergeet en zie mezelf door zijn ogen. Ik recht mijn rug. Borsten vooruit. Ik ben verder nu. Verder dan hij ooit zal komen. Zijn bijtende kritiek raakt me niet meer. Niet zoals toen, toen hij me steeds verder uitvlakte, totdat ik alleen nog maar een schaduw was. Zijn schaduw.

Terwijl de bibliothecaresse me verwelkomt en het publiek applaudisseert, blijft hij onbeweeglijk en ijsig naar me kijken. Ik kan er niet omheen, zijn strenge, strakke blik boort zich recht in mijn ziel. Ik doe wat ik helemaal niet wil doen. Ik glimlach naar hem. Hij wint door niet te reageren op mijn vredesgebaar. Hij zit daar alsof hij niet echt is, een geest, mijn kwelgeest. Ik neem het applaus dankbaar lachend in ontvangst en veeg mijn natte handpalmen droog aan mijn jurk. Het is tijd hem te laten zien wie ik ben geworden. De schrijfster in wie hij nooit geloofde. Met een hogere stem dan normaal vertel ik hoe het allemaal is gegaan, mijn succesverhaal, van fantaserende puber tot bestsellerauteur.

Het is niet bepaald glamoureuus om in Bibliotheek Noord-Scharwoude op te treden, op een extreem warme herfstavond, maar ik sta er, voor een zaal vol stralende fans. Wapenfeiten rollen uit mijn mond. Meer dan een miljoen boeken verkocht. Verfilmingen. Vertalingen. Internationale faam. Met vilein genoeg toon ik de buitenlandse omslagen. Ik weet dat hij ook schrijft. Behalve kritische brieven aan mijn adres heeft hij ook een boek geschreven. *De acht levens van Sandra*. Nauwelijks door iemand opgemerkt, behalve door mijn schoolvriendin, die het me gaf voor mijn vijfendertigste verjaardag, afgelopen zomer. ‘Kijk, die idiote ex van je heeft een boek over je geschreven.’

Hij schrijft ook commentaren op internet. Berichten in mijn gastenboek. Ziekelijk negatieve stukjes. Altijd onder pseudoniem. Maar ik weet dat hij het is. Ik herken zijn stijl, zijn toon, zijn stem uit duizenden. Vanaf de dag dat mijn eerste roman *Nachtvlucht* verscheen, laat hij van zich horen.

Het is vies benauwd in de armoedige leeszaal en ik heb het gevoel dat ik als een vis op het droge naar adem zit te happen. De smaak van oude koffie kleeft nog aan mijn gehemelte. Ik ben misselijk. Van de laffe koffie, de glazen rode wijn die ik in het eetcafé heb genuttigd, misschien de sigaret na het eten. Het eten zelf. Saté met frites. Alles wat ik niet meer mag en wat ik in nauwelijks een uur tijd heb weggewerkt. Van de stress, dat ook. Het maagzuur bijt zich een weg naar boven door mijn slokdarm.

Ik zie hoe ze binnenkomt. De vrouw die me naar de kloten heeft geholpen. Merktas, hoge hakken, knalrode wikkellijuk waaruit bij elke stap een bloot been tevoorschijn komt, een subtiel spleetje tussen haar borsten, gestyled haar, streepjes blond, fris gezicht, naturel opgemaakt. Een popster als schrijfster. Een bespottelijk wijf dat me negeert, lucht ben ik voor haar, totdat ze lacht, minzaam en gespannen. De schrik op haar gezicht als ik niet teruglach. Heerlijk.

Dit is je laatste uur, mooie, denk ik. Geniet er maar van.

In de pauze verdwijn ik, wurm me tussen de opgewonden kwebbelende dames door naar buiten. Nog één keer kijk ik om naar de

vrouw die ik vier jaar lang heb bezeten. Totdat haar lijf langzaam afstand van me nam. Die dame, die daar zo stralend van zelfingenomenheid achter de tafel zit. Die denkt dat ze me zomaar uit haar leven kon schrappen. Die nooit reageert op mijn brieven, zelfs niet op het boek dat ik over haar, voor haar heb geschreven. Ik trek me terug en zal wachten tot ze weer alleen van mij is.

Tijdens het signeren voelen mijn vingers als elastiek. Nog nooit heb ik zoveel fouten gemaakt. Ik draai data om, vergis me in namen, spel 'gefeliciteerd' verkeerd. Hij lijkt over mijn schouder mee te kijken. Waarom ben ik verdomme nog steeds zo gevoelig voor zijn afkeuring? Hoeveel jaren therapie heb ik nog nodig voor het me koud laat wat hij van me vindt? Ik hoef niet op te kijken, ik weet dat elke handtekening die ik zet hem dichterbij brengt. In mijn hoofd duizelen de zinnnetjes.

Voor Ernst, een oude liefde. Voor Ernst, ter herinnering aan een prachtige studietijd. Voor Ernst, collega en ex-minnaar. Voor Ernst, fijn dat je er was. Voor Ernst, de eikel die me bijna de lust tot leven ontnam. Voor Ernst, lekker puh. Voor Ernst, loser der losers. Ik kijk op en vrees hem voor me. Hij is het niet.

De boekverkoopster zet een glas rode wijn voor me neer. Ik durf het glas niet op te pakken, bang dat ze zullen zien dat mijn handen trillen.

Wat zal ik zeggen als hij me straks aanspreekt?

'Goh, wat ontzettend leuk om jou weer eens te zien!'

Moet ik iets zeggen? Kan ik het lef opbrengen hem dood te zwijgen, of beter nog, te vragen waarom hij me zo terroriseert met zijn haatdragende schrijfsels?

Niet te geloven dat ik ooit met hem in één bed heb gelegen. En niet alleen dat. Mijn hart, mijn ziel, mijn geluk, alles had hij in handen. Was hij toen anders? Aantrekkelijker, dat wel. Toen hield ik zijn somberheid voor mysterie, zijn frustratie voor een poëtische, gevoelige ziel, zijn jaloeze bezitterigheid voor echte liefde.

Het is alsof ik weer naakt en trillend in hard licht voor hem uitgespreid lig. Met één blik doorziet hij me opnieuw, verandert hij me weer in het kleine, onzekere wicht van vroeger. Ik wil dat hij verdwijnt, verpulvert in de lucht. Als ik het eindelijk kan opbrengen om me heen te kijken, klaar voor de confrontatie, merk ik op dat hij is verdwenen. Zoals zovele keren dat ik dacht hem op me af te zien komen. Ik zet mijn duimen in mijn nek om de hoofdpijn die zich aandient weg te masseren. Misschien ben ik paranoïde aan het worden.